

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

III. ÉVF. 1902 11. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Tápláljuk a betegeket. — Az élet vizének csatornái. — Jézus nélkül. — Örökimádás. — Előképes áldozat. — A lélek. — Vágyam. — Miért van a feszület a szent ostyán. — Mire jó, ha az ember kalapját leverik. — Martinique-i dolgok. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend szervezete. — Oltáregyesületi ügyek. — Arany pápai korona. — A lelki áldozás. — Elmélkedés. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

☞ Tápláljuk a betegeket ☞

EGY végtelenül gyöngéd és kedves szentnek ültük e napokban emlék-ünnepét. Egy kedves szentét, a ki, mert tántoríthatlan hive volt az Oltáriszentségnek, bizonyára ismerős előttünk. Szent Szaniszló ő, a régi nemes Kosztká család gyönyörű virága, a Jézus-társaságnak egyik ragyogó csillaga, a lengyel nemzet büszkesége s az Oltáriszentség tisztelőinek fiatal-sága daczára is méltó példaképe.

Bármennyire vonz is azonban a gondolat, hogy szent Ignác e dicső fiának dicsőségéről szóljak, még sem teszem. Nem pedig azért, mert meg vagyok győződve, hogy róla e lapok olvasóinak ujját mondani nem tudok; mert meg vagyok győződve, hogy e lapok olvasói mind jól ismerik szűz Mária e kedves gyermekét, az Oltáriszentség e lángoló imádóját, az ártatlanság liliumát, az apró hibák e bámulatos kerülőjét. Nem róla szólok, csak élettörténetének egy parányi részecskéjéről akarok megemlékezni, hogy abból merithessünk egynéhány nekünk való gondolatot.

S e parányi rész az a betegség, a mely a kedves szentet bécsi tartózkodása alatt gyötörte. Szent Szaniszló ugyanis fivérével, Pállal együtt Bécsben végezte tanulmányait a Jézus-társasági atyáknál. Nem lakott ugyan az atyák intézetében, de azért hűséges követője volt égi Mesterének. Testvére, Pál ugyan el akarta őt csábítani, hogy annál zavartalanabban merülhessen ő maga a bűnökbe, de szent Szaniszló bátran kitartott a szentségi Üdvözítő mellett. Bátran, mert sok bánalmat kellett neki elviselnie bátyjától s lutheranus házigazdájától. Ő azonban nem csüggedt soha, hanem türelmes angyal volt emberi testben.

S ily körülmények közepette érte őt betegség. Súlyos, kemény betegség, mely tekintve szent Szaniszlónak a bőjtöktől és más önsanyargatásoktól

amugy is gyöngye szervezetét, könnyen végzetessé válhatott volna. Ki csodálkoznék tehát, hogyha a szent ifju vágyakozott az után a szentség után, a melyről tudta, hogy az a betegek gyógyítóját, a kegyes Jézust foglalja magában istenségével és emberségével? Nemde, senki? Sőt nagyon is természetesnek találjuk e kívánságot.

Bátyja, Pál és házigazdája azonban nem találták annak s kereken kijelentették a megfeszült Jézus buzgó kis követőjének, hogy abból semmi sem lesz. Hiába könyörgött lángoló szeretetének egész bensőségével, hiába tárta föl vágyódó lelkének emésztő epekedését, nem hallgattak reá. Kineveték esdő szavát, kigúnyolták epekedését.

Szaniszló azonban nem esett kétségbe, hanem buzgó imával kikérte Szent Borbála segítségét, a ki meg is nyerte a földön szenvedő szüztiszta ifjunak azt a kegyelmet, hogy csodálatos módon — a mint képünkön is látható — angyalok kezéből vehette magához az isteni táplálékot, a fölséges kenyeret, a melyet környezete megtagadott tőle.

Igen, erről akarok csak megemlékezni e sorokban. Mert a XX. század elején divatos humanisztikus gyöngédségnek is egyik ferde kinövése ez, hogy megtagadja az isteni táplálékot attól, a ki nagyon-nagyon rászorul, a betegtől. Ma is hiába vágyódik a beteg a mennyei eledel után, a környezet fölöslegesnek találja. Tréfát űznek a beteg lélek titkos vágyából, nevetségessé teszik aggodalmait, fölkeltek benne az emberektől való félelmet, szóval nem engedik a beteghez Krisztust, a kiről pedig minden biblia azt tanítja, hogy a betegéket egy szavával is meggyógyította.

Mégsem engedik a beteghez, ha hosszú ideig tart is a betegsége. Azt hiszik, hogy a husvéti gyónás és áldozás sem kötelezők a betegre nézve. És megtörténik, hogy ha sok éven át huzódik a betegség, sok éven át marad el az Ur Jézussal való egyesülés is. Mintha a betegségben teljesen ki volna zárva még a bűnrevezető alkalom is.

Pedig ez így semmiképen sincs jól. Nincs, mert a tapasztalat azt bizonyítja, hogy a betegség igenis nem zárja ki a bűnt. Sőt miután a betegség a maga fájdalmaival gyöngíti a testet, ezáltal gyöngül a lélek ellenálló ereje is. Ha pedig ez gyöngül, nem sok kell, hogy betoppanjon a bűn s elveszzen a lélek...

Ezért oktat Aranyszájú szent János bennünket: «Épen a betegség idején van a harcz főleg napirenden, midőn fájdalmak nyugtalanítják a lelket mindenfelől, midőn soknemű szomorúság környékezi a lelket, midőn még az ördög is odaáll és izgat, hogy keserű szót ejtsünk, panaszokra és zúgolódásra fakadjunk; tehát szükséges, hogy az erényt épen ilyenkor leginkább gyakoroljuk». (Rodriguer I. 485.) Gyakorolhatjuk pedig úgy, hogy az Oltáriszentséggel tápláljuk lelkünket. Azzal az Oltáriszentséggel, a mely után epekedett szent Szaniszló is a betegágyon, hogy megerősödjék tőle, hogy

bátor legyen és kitartó harczos betegsége nehéz küzdelmei közepette. Vele szemben is voltak környezetének aggályai, de Szaniszló vágya legyőzte azt s csodát erőszakolt ki Istentől.

De hogyan győzze le az ellenkezőket a mai modern beteg, a kinek a szentség után való vágya sem valami nagyon erős, de meg a hite sem valami nagyon nagy?

Hogyan győzze le, a mikor benne csak olyan csekély a vágyódás Krisztus és szentsége után, hogy az első nehézség hallatára elnémul?.....
Sehogyan. Hanem megadja magát környezetének akaratának. Kiszolgáltatja magát és lelkét, örök üdvösségét az ellenkezők ferde gondolkodásának.

Hogy mennyi ebből a kár? mondani se kell. Hogy hány százan és ezren lesznek a betegágyon bűnösökké csak azért, mert a környezet álgöngédsége úgy, mint szent Szaniszlónál is, megtagadja a lélek táplálását, megtagadja a lélek erősítését? azt megállapítani lehetetlen. De tény, még pedig tagadhatatlan tény, hogy sok beteget a vallásos lélek kívánságai iránt teljesen közönyös környezet foszt meg a betegek táplálékától.

Azért ezen változtatni kellene. Változtatni mindenkinek, a ki csak észreveszi valahol ezt. Vinni kell a beteghez Krisztust még akkor is, ha a beteg nem kívánná különösen. Vinni kell, hadd nyerjen táplálékot a beteg ember lelke is...

Ha ellenkeznének, utaljunk arra, hogy mindenkivel nem fog Isten

Szent Szaniszló csodálatos áldozása.

csodát tenni, mint szent Szaniszlóval, az ifjuság e gyönyörű példaképével tett... Utaljunk arra, a mit szent Terézia mondott: «Nem hiszitek, hogy e mennyei eledel tápszer is a test számára s valóságos gyógyszer a testi bajokban? Én tudom, hogy az, s ismerek egy súlyos betegségben szenvedő egyént, ki a szent áldozás alkalmából úgy eltűnni érzi nem egyszer a leghevesebb fájdalmakat, mintha csak elfújták volna azokat». (Nagy. Hitel. péld. III. 409. lap.) Utaljunk arra, hogy szienai szent Katalin, ha nem áldozott betegségében, oly gyöngye lett, hogy halálától lehetett félni, míg áldozás után megerősödött.

Szóval utaljunk arra, hogy Isten, hogy a szentségben jelenlevő Üdvözítő maga óhajtja és kívánja ezt az egyesülést a beteg erősítésére, táplálására, vigasztalására...

És ha Krisztus akarja, ki merne ellenkezni? Ha Krisztus kívánja, ki merne engedetlenkedni? Senki azok közül, a kik szeretik őt!

Karolják hát föl a szentségi Krisztusnak ez óhaját mindazok, kik az irgalmasság testi cselekedetei közül gyakorolják a betegek látogatását is... Karolják föl és vitessék a betegekhez táplálékul Krisztust.

És szent Szaniszló példájával győzzék le az ellenkezőket, mert kimondhatatlan jót cselekszenek.

Jeszenszky Kálmán.

~ Az élet vizének csatornái ~

A HIT maga még nem élet. A hit csak lendítő kereke az életnek. Még a buzgóság se élet. A buzgóság is csak akkumulátora az életnek. Imádsággal és imádással gyűjtjük össze azt az erőt, melyet az életbe be akarunk fektetni. Innen, hogy alázattal hinni s buzgón imádkozni még nem annyi, mint jól élni. A hitbuzgalmi élet csak ága a keresztény életnek. Igaz, hogy legerőteljesebb ága, mondhatnók törzse annak. Benne van a leghatalmasabb, a legszivósabb erő. Isteni erő, krisztusi kegyelem rejtőzik s dolgozik benne s innen szivja táplálékát az élet többi ága is.

Ha keresztény életet akarunk, gazdag, szinpompás, nemes életet, akkor az erőgyűjtőket kell előbb megtölteni. Hittel és buzgósággal kell szivünket teleszivni. De azután ezt az elementáris, isteni erőt be kell vezetni az életbe. Magasra kell dagasztani az élet el-elsekélyesedő folyamát — ez a cél. A többi: imádság, buzgóság, kegyelem ez mind csak eszköz hozzá. Nem kellemes, üdítő oázisokra van szükségünk az élet sivatagán, akkor még sokan fognak szomjuhozni s a szomjutól el is pusztulni az utasok, a vándorok közül. A samariai asszonynak kínált viz, a melyből, ha iszik valaki, többé nem szomjuhozik, kell, hogy dagadó folyamokban hömpölyögjön az élet utai mellett.

Tehát nem lehet azzal beérni, hogy a templom szentélyében — e kedves oázisokban — pihenőt keressünk s ott édesen megnyugoszkodunk. Az életnek azt a forrását, mely az oltár kövénél bugyog föl, ki kell vezetni az életbe. Át kell csatornázni az élet talaját — minél sűrűbben — minél erősebben. Termékenynyé kell tenni azt a sok pusztta földet, melyen eleddig legföljebb tövis és bogáncs termett. És virágos rétekké lesznek a kopár pusztaságok, csak egyszer magukba szívassák ennek a forrásnak vizét.

Mindenki, a ki ebben a munkában fáradozik, Istennek kedves, az emberiségnek hasznos művet csinál. S ebben a nemes munkában fáradozókat támogatni lelkiismeretbeli, szent kötelesség. Az apostoloknak szállást adni, róluk gondoskodni a régi keresztények öröme, büszkesége volt. Akkor az ő ajkaikról áradt szét az életnek vize. Lábuk nyomában serkentek ki az élet folyóinak forrásai. Ők öntözik — szent Pál szerint is — a kis csemetét, a gyöngye hajtásokat. Ők a csatornák, melyeken át a Krisztus szomját oltó vize a világba jut.

Manap a világ ebben is nagyot haladt. Mikor a villamosság és gőz hajtja az élet kerekét, az élet vizét is az hordja szét. A sajtó szárnyain repül a nagy világba a Jézus szava is. A Mester tanítása is. De ugyancsak így terjed a mótely is. A konkolyhíntés is gőzerővel folyik. Sőt a miről már az Ur panaszkodik, hogy a sötétség fiai okosabbak voltak a világosság fiainál — az itt is beteljesült. Mi még aludtunk, mikor a vetés közé már konkolyt hintettek. Mi még tervezgettünk, mikor mások már cselekedtek. Talán imádkoztunk, de nem dolgoztunk. Buzgók voltunk, de a buzgóságunk meddő maradt. A fügefa csak levelet hozott, gyümölcsöt nem termett. Egyszerűk lehattunk, mint a galambok, de nem okosak, mint a kígyók.

De ne példázgassunk. Mondjuk ki nyíltan, hogy miről van szó. Arról, hogy nem tudtuk fölismerni a sajtó nagy hatalmi állását. Vagy ha föl is ismertük, nem tudtunk lelkesedni érte. Nem vált tetté bennünk az a gondolat, hogy a katolikus sajtót pártolni annyi, mint az apostoloknak szállást adni. Szárnyaszegett volt a fantáziánk, nem tudtuk magunk elé képzelni elevenen, színesen azt a sok rombolást, pusztulást, melyet a keresztényellenes sajtó a szivekben tett. A bálványok képeit behagytuk hordani az egy Isten templomába. Ne folytassuk tovább, a folytatást és a végét mindenki tudja. Az élet a legjobb regényíró s ezt a regényt mindenki olvassa, mindenki ismeri.

De a mit elmulasztottunk, hozzuk legalább ezután helyre. Pártoljuk két kézzel, bő kézzel a katolikus sajtót. Az imádságos könyv nem férhet meg egy asztalon az imádságot gunyoló lapokkal. Az Arany Biblia nem a szennyirodalommal. A mindennapi szellemi táplálékban, az újságban is legyünk kényesek és követelők. Csak azt fogadjuk el, a mi izléses, a mi nemes, a mi erkölcsös. Még a pillanatnyi szórakozásainkban, a kíváncsisá-

gunk humoros kielégítésében is legyünk válogatósak. Ha krajczáros lapokat veszünk, ott is maradjunk izlésesek. Ott is maradjunk keresztények. A keresztény «Uj lapot» vegyük, azt olvassuk, azt terjesszük.

«Uj Lap», mert uj a szelleme. Uj az iránya. Uj életet akar ébreszteni azokban, kikben az élet már aludni járt. Uj világot akar gyűjteni ott, a hol a sötétség birodalma kezdődött. Krisztus szomjat oltó vizét vezeti el a sivár pusztaságba, hogy a megkérgesedett sziveket megpuhítsa s termékeny tegye. A keresztény élet csiráit hinti belé, mely ha egyszer gyökeret vert, terebélyes fává nő. Hitbuzgalmunkat tehát fejtsük ki a katolikus sajtó föllendítésében. Ez lesz a tevékeny hit. Ez lesz a termékeny buzgóság. Áldozzunk minél többet erre a csatornázásra, hogy az Ur vize mindenfelé eljusson, hogy hatalma folyamokban hömpölyögjön. A hatalmas folyók háta mielőbb az élet országútja lesz. Élet támad a partok mentén is. Oh mily fönséges látvány lesz ez! A sajtó hatalma tényleg ily óriási. Hajoljunk meg előtte, rójuk le adónkat. Ha ezt tesszük, az apostoloknak adunk szállást, a tanítványokról gondoskodunk. A Krisztus szomjut oltó vizének csatornáit építjük. Van-e ennél nemesebb cél? Van-e ennél szükségesebb teendő a felekezetenküliség világában? A szivek, a lelkek szomjuhozna. Szomjuhozzák az igazságot, az élet vizét. Ne legyünk szivtelenek. Legyünk nemes lelkűek. Gyakoroljuk a felebaráti szeretetet Krisztus szava szerint. Nyujtsunk egy pohár vizet a szomjuhozónak. Adjunk szomjut oltó vizet a társadalomnak. Dolgozzunk, buzgólkodjunk az élet vize csatornáinak kiépítésén. Minél lázasabban, minél szerényebben, minél több áldozattal.

Tillmann Béla.

ÖRÖKIMÁDÁS

Hol a boldog lelkek érverése
Lázasan, hévvel lüktetett,
Itt vagyok — tekints szívem sebére
Édes Jézus, égő szeretet!

Mint kit vágya messze-messze űz el
Gyöngybe öntni élte perczeit,
Megjövök most erős lánggal, tűzzel,
Szent hitem imádságra hevit.

Titkosak a csillagok az égen.
Mégis, hogy léteznek, elhiszem;
De hogy itt élsz elrejtve, szerényen,
Nemcsak hiszem... inkább érzem!

Hódolattal zeng föl a dicséret:
— Érted élni oly dicső dolog!...
Ám a nyelv hol? — mely dicsérne Téged,
Hol a szív, mely méltóan dobog?

Itt van, itt van! — lánggal ég a lelkem,
Hozzád tör a tiszta szerelem...
M megbánom, hogy messze jártam-keltem,
S most Te lélsz az életem, mindenem!

Koser Szévé.

Előképes áldozat

Fieber Henrik.

QIDŐN Isten a zsidó néppel a szövetséget megkötötte, ezen szövetséget áldozattal pecsételték meg. Az évenként visszatérő ünnepeken, valamint naponta meghatározott áldozatok voltak bemutatandók. Ezen áldozatok odaadást, hódolatot, Istennel való közösséget fejeztek ki, de a kiengesztelés gondolata is kifejezésre jutott minden áldozatban. Voltak ezeken kívül oly áldozatok, melyeknek tulajdonképeni célja a kiengesztelés volt. Ezen áldozatok közt az első helyet az az áldozat foglalta el, melyet a tűz teljesen fölemésztett; azért holokaustumnak, teljesen elégetettnek nevezték és az embernek teljes odaadását fejezték ki. Képletes értelemben ascensionak, fölszállásnak is hívták, mert ezen áldozat a vele egybekapcsolt ételáldozattal elégettetvén, tűz és füst alakjában fölszállt az ég felé.

Az égő áldozat a legtökéletesebb és leggyakoribb volt; a papok mindennap reggel és este mutatták be ezt az áldozatot. Gondjuk volt arra, hogy a tűz ki ne aludjon és ezzel a folyton égő áldozattal figyelmeztették a népet arra, hogy Istent szüntelen kell tisztelnie. Alkalmas mód volt arra, hogy az Istennel való folytonos egyesülés kifejeztessék és beteljesedjék Isten ígérete: «Népem leszek, én pedig Istenetek». Ezen áldozat természeténél fogva nem fejezte ki teljesen az áldozat valódi eszméjét. Minthogy teljesen föláldoztatott Jehovának és az emberek használatára teljesen alkalmatlanná vált, nem lehetett áldozati lakomával egybekapcsolva. Ezen hiányát más áldozatokkal pótolták: eucharisztikus vagy béke- és hálaáldozatokkal.

Jelképes értelmükénél fogva ezek is figyelemreméltók. Ezen áldozatok föltételezték, hogy az áldozó az ó-szövetség kegyelemállapotában van és így ezen áldozatok arra voltak rendelve, hogy Isten kegyelméért hálát; fönségéért, jóságáért és hűségéért dicsőítést fejezzenek ki. De ezeken is fölcsillan az engesztelés gondolata; az áldozó érezte Isten közelében méltatlanságát; a bűnös emberben fölsongott azon érzelem, mely szent Péter szívéen átrezgett: «Uram, menj ki tőlem, mert bűnös ember vagyok». Azért a békét és barátságot jelképező szeretet-lakomát megelőzte a vérrel való hintés és az égő áldozat bemutatása. Az eucharisztikus áldozatok legnagyobb-részt dicsőítő vagy kérő áldozatok voltak, vagy Isten iránt való engedelmesség megújítását jelezték, azért ilyen áldozatot nem mutathatott be bűnös ember, a ki áthágta Isten törvényét és a köteles engedelmességet megtagadta.

Ha a bűn természete szerint vagy a benne megnyilatkozó vakmerőség folytán nyílt lázadás volt Jehova ellen, akkor a bűnös nem nyerhetett bocsánatot és életével kellett lakolnia. Istenkáromlás, házasságtörés, erkölcstelen-ség bizonyos nemei, szántszándékos gyilkosság, lázítás, mivel az isteni alapelveken nyugvó rendet és államot veszélyeztették, a társadalomból való

kiirtás, halál által büntetett. Más bűnökért személyes engesztelésen kellett eleget tenni, hogy a bűnös ismét fölvétessék az isteni szövetségbe; erre szolgáltak az engesztelő áldozatok, a melyek az égő áldozatoktól abban különböztek, hogy nem voltak ételáldozattal egybekapcsolva, az eucharisztikusoktól pedig abban, hogy az áldozati lakoma elmaradt; az áldozó nem ehetette meg a fönmaradt áldozati húst, hanem az a papságé volt, melynek azonban ezt a húst a templomban kellett elfogyasztania.

Az égőáldozatoknál az elégetés, az eucharisztikusoknál a lakoma, az engesztelőknél a vérrel való meghintés képezte a szertartás lényegét. A vérhintésnek három módja volt; vagy az előcsarnokban álló oltár szarvaira, vagy a szentélyben levő illatoltár szarvaira, vagy a szentek szentjében elhelyezett szövetség-szekrényének födelére hintették. Az első módot alkalmazták, ha egyesért, a másodikat, ha a papokért, a harmadikat, ha az egész nép bűneiért mutatták be az áldozatot. Különösen az utolsó volt nagyfontosságú. A főpap évente egyszer, az engesztelés nagy napján bement a szentek szentjébe, hogy ott a vért a frigyszekrényre hintse. Ezen szertartás az ó-szövetségi istenitisztelet tetőpontja volt, az előképeknek legkiválóbbja, mely világosan Krisztus áldozatára vonatkozott. (Hebr. 11, 9, 24, 6, 19.) Szent Pál szerint Krisztus, Istentől rendelt főpapunk és közbenjárónk, egy nagy, nem emberkéz-alkotta sátorban, nem is az állatok vérével, hanem saját vérével ment be a szentélybe a függöny mögé, t. i. a mennyországba, hogy ott Isten színe előtt álljon érettünk és üdvünknek eszközlője és szószólója legyen.

Ez tehát azon magaslat, melyet az örök világosság beragyog, mely a mélységek árnya és az alacsonyabb dombok fölött uralkodik. Erre vonatkoznak a Szentírás szavai: «Sietünk a nekünk nyújtott remény elnyerésére, mely elér a kárpit belsejéig». (Hebr. 6, 19.)

A ki a szent törvényt és az isteni kinyilatkoztatást szereti és örömét találja az Isten szavai fölött való elmélkedésben, az bizonyára nem fogja kérdeni, vajjon érdemes volt-e azon jelképeknek annyi figyelmet szentelni, melyek rendeltetésüket már régen betöltötték és a jelenben értékük nincs? A mint a szerves természet körében fontos dolog, hogy a tudós a legkorábbi és legalsóbbrendű szervezeteket figyelemre méltassa, ha a felsőbbekkel alaposan foglalkozni akar, úgy a jelképek szellemi jelentőségét is jól meg kell értenünk, hogy alapul szolgálhassanak nekünk arra, hogy a keresztény istenitisztelet és élet titkait lélek és igazság szerint fölfoghassuk.

Ha az ó-szövetség jelképes és előképes jellegű, akkor ezen képletességének magában is kell értelemmel birnia és nem lehet a szertartások üres összege, mely az alacsonyabb fokon álló és lassan fejlődő vallásos életet tünteti föl. Ha az ó-szövetség áldozatai engesztelő erő nélkül való üres képek lettek volna, úgy előképes értelmük sem lehetne, mert az előkép és

annak megvalósulása között valódi (reális) összefüggésnek kell lenni. A próféták bár nem egyszer hangoztatják, hogy a tiszta szándék, a felebaráti szeretet és igazlelkűség Isten előtt kedvesebb, mint ezer kos- és ételáldozat, azért távol van tőlük, hogy a mózesi áldozatokat elvesseék. Vagy oly időben teszik ezt a nyilatkozatot, midőn a zsidó nép fogságban sinlődött és áldozatait nem mutathatta be; vagy pedig szívökbe akarják vésni, hogy a külső áldozat természete szerint érdem és eredmény nélkül való, ha a szívnek áldozata, a valódi bánat és megtérés nem járulnak hozzá.

A szerves életben minden fejlődési fokozat lépcsője és előképe a későbbinek. Az ó-szövetség jelképei előképek, melyeken a keresztény Egyház szerves épületének alapvonalai észlelhetők. Az előcsarnok áldozati oltárával és medenczéjével jelkép volt, mely az ó-szövetség népének helyzetét jelképezte: a zsidó nép a félelem törvényének ígájában várta megváltását és lelki fölvilágosítását. Előképe volt Krisztus áldozatának, melyből a megújulás forrása, a keresztség vize fakadt. A szentélyben már nem mutattak be állati áldozatot, hanem jó illatokat égettek; előképe volt az ujszövetség egyházának, melynek élőtagjai nem szorulnak kiengesztelésre, a kik nem jövevények és vendégek, hanem a szentek polgártársai és Isten házinépe. (Eph. 2, 19.) Azért a szentélyben oly dolgok voltak elhelyezve, a melyek a jövő javakat jelképezték: a hétkarú gyertyatartó, az illatoltár és az áldozati kenyerekkel megrakott asztal. Jelképezték az evangélium fényét, Isten imádását és tiszteletét Jézus szent neve által és a természetfölötti kenyeret. A szentek szentjét függöny választotta el a szentélytől és benne állott Isten kegyelem-trónja, a frigyszekrény. A főpapnak évenként csak egyszer volt szabad bemennie a szentek szentjébe. Midőn azonban az új-szövetség főpapja áldozatát bemutatta és emberi természetével az isteni szentélybe bement, a függöny kettéhasadt. Most már nincs választófal vagy függöny, mely megakadályozna abban, hogy a kegyelem forrásához közelsünk; Jézus törvényét nem kötáblára véste, hanem a hívők szívébe írta; a dicsőség trónja (schechina) helyébe a kegyelem trónját helyezte; a szentek szentjének függönye helyébe az Oltáriszentség fátyolát feszítette ki.

Az Egyházban megvan a tökéletes istenitisztele minden föltétele; nem hiányzik sem áldozata, sem főpapja. Ezen főpap nem szorult külső és törvényszerű fölszentelésre, mint az ó-szövetség papjai, mert ő maga a szentség és tiszta szeretetből magára vállalta a közbejáró szerepét. Nem külső áldozattal hódolt az Atyának, hanem önmagát mutatta be, kiöntvén vérét az emberek bűneiért. Ezen áldozata nem csupán *éző áldozat*, melyben az engedelmisség, a meghódolás a fő jellemvonás — «engedelmes volt egészen a halálig, még pedig a kereszthalálig» — hanem *békeáldozat*, mely az embereknek üdvöt és életet hozott. Hogy mily lángokban emésztődött föl ezen áldozat, hogyan emelkedett föl Jehovához és miként változott ezen

békeáldozat szeretetlakomává, azt később fogom kifejtteni. Most vessük szívünkbe Mózes szavait: «Nézd meg, és cselekedjél azon példakép szerint, mely neked a hegyen mutattatott». (Exod. 25, 40.)

Az Isten iránt való engedelmesség eszménye, a fölláldozó szeretet magasztos képe, Isten szentsége, büntető igazságossága és könyörülő kegyelme, erkölcsi életünk remek példaképe, a Golgotha hegyén tűnik szemünkbe. Krisztus szenvedett értünk és példát hagyott nekünk, hogy nyomdokaiba lépjünk; bűneinket magára vette a keresztfáján, hogy a bűnnek meghalva, igazságban éljünk. (I. Pét. 2, 21, 24.)

~ Jézus nélkül ~

Nyári alkony édes illatárja
Kápolnánk szentélyét összejárja;
Csend honol... az oltárlampa fénye
Lángot szór az Úr Jézus Szívére.

E magány hogy fájhat szent Szívének!
Mért nem cseng itt inkább harsány ének?
Hült szívekre lel forró szerelme...
Más vágyakba kap a földi elme!

Elhagyá a mennynek ékes fényét,
Testbe-vérbe önté Istenségét;
Itt marad még éjjel is közöttünk...
S ime! mégis más urat köszöntünk.

Úz a gond, az agyvelőt megrázza,
Lelket öl a vágyak forró láza;
Mintha egyre átkos démon űzne,
Bűnbilincsbe van az élet fűzve.

Összerombol száz eszményvilágot,
Hervadozik — mint a szép virágok;
Most a hitnek áll szolgálatába,
S pillanatra vele van csatája.

Meddő kor! — már nem tud harczra lépni!
Álnokságát, tunyaságát éli...
Nem kel föl, nem is forrong a vére
Küzdeni az Egyház védelmére!

Szebb időből fönnáll még az emlék,
De a lelkek hasztalan emelték...
Kőbe vésett eszmék táborára
Nem szór lángot szemeink sugára.

Dőre álmok kízzanak, epesztnek,
Elejébe teszszük a keresztnek!...
Kín, baj, örök hajsza ez az élet,
Mulóságnak építünk emléket!

Ó, pedig ha Jézusunkhoz térünk,
Érte lüktet, érte forrong vérünk,
Mennyire megkönnyebbül az élet,
És a mennynek építünk emléket!

Köser Széplér.

~ A lélek ~

G. C.

ASÖNDES, magányos óráimban különös előszeretettel szoktam volt az embereket megfigyelni és mindig iparkodtam a felszín alá pillantva az emberi természetnek egy igazabb vonását ellesni. Lelkek kellettek nekem,

őszinte lelkek, kikbe megbizhatok, megnyugodhatok. Mindenki oly szorgosan takargatja gondolatait, belső érzelmeit, csupán váratlan események, meglepetések hozzák felszínre a valóságos embert.

Telve gyengeséggel, mindenki hajlandó a kisértésre, ide-oda himbálódzik, akár egy kormánytalan sajka háborgó tengeren. Az élet sokoldalúsága, a világi routine kötelmei, a szükség, az emberek szükkeblősége, a sok, különböző oldalról nyert impressio, végre az önönmagunk kiszámíthatlan önzése alatt — nem bír kibontakozni valódi egyéniségünk. Mivé leszünk annyi különböző vélemény, annyi érvelés, annyi morális pressio és lélekölő hiábavaló eszmecsere, annyi capacitatio és disputa után? Az emberek mindig csak azt kutatják, kinek van igaza? Ki vallja be, hogy valaha csalódott? Ki vallja be, hogy egyszer-máskor megszedült?! A mai korból nem domborodik ki egy eszmény sem oly markansul, mint az «én» cultusa! Mindig az én! Ez már nem önfentartási ösztön, ez «bálványimádás». Mindenki fölé magasan odaállítjuk önmagunkat. Észre sem vesszük, hogy hódolunk széleink és kedvteléseinknek, saját magunk elkényeztetett gyermekévé válunk.

Mindenben, a mit teszünk «az én» uralja a helyzetet, rabszolgánkká tennénk az egész világot és nem látjuk, hogy önönmagunk roskadozunk legjobban a teher alatt, mit egoizmusunk reánk ró. A hosszú életküzdelem, a folyton önmagával való foglalkozás nem teszi *jobbá* az embert!! Mindig érdekeinket, előnyeinket védeni — legyenek azok nemesebb vagy nemtelenebb célból eredők — önkénytelenül önzővé teszik az embert, hacsak nem vegyitünk mindennapi munkánkba, mint szükséges ellenáramlatot — egy csepp *tiszta idealizmust!!* De honnan merítsük azt az idealizmust ma, ebben a rideg, számító korszakban? Tekints körül jó ember. Nézd mily szép a természet, a családi élet — a művészet? Sajnos! hogy ebben a pesszimistikus világban annyira fölszínre került mindaz, mi elrontja, megmételyezi a szépet, hogy lelkünk nem tudja megtalálni a közönséges életben azt, a mi lelkesít! A mi mindennapi gondoktól telített elménk nem nyugodhatik meg a természet bájain — a család ismét gondokat és aggodalmakat ró reánk — a művészet áldozatokat kíván... Nem, nekünk ezeknél egy magasabb, magasztosabb ideál kell, mely kiránt minket a mindennapiasság közönyéből, a mindinkább rajtunk erőtevéő lehangoltságból! Szükségünk van valami igazán megbizható eszményire, valami csálhatatlanra, a mibe reménykedhetünk, hogy *fölemel* és *megnemesít*. Minél sivárabb a gondolkozásunk, annál nagyobb erő, hatalom szükségeltetik, hogy fölrázzon és meghódolni késztesen!

De hol az az erő? hol az a hatalom? *Egyedül az Istennél*, ki lelkünk mélyébe a saját jóságának, a saját nagyságának egy kis szikráját ültette, mely olyan, mint egy szunnyadó, álmodozó tűz, mely ébresztésre vár. Belénk

oította Isten a szeretet és megbocsájtás szellemét, mert a hol nincs megbocsájtás, ott nincs szeretet!...

— Gondolja, hogy az Isten rossznak teremtette az embereket? — szólt hosszú beszélgetés után kedves idős barátnőm. — Dehogy, azok mind jók, de nem mind vallásosak, azaz csak a templomban vallásosak és nem viszik át a vallást az életbe, pedig tudja, nemcsak a templomban kell imádkozni, nemcsak a templomban kell vallásosnak lenni, de *minden nap, mindig* vallásosnak kell lenni; értsd: «jónak lenni», ez a *két szó egy fogalom*, csak hogy nem mindenki tudja, nem mindenki érti! Ellent ne mondjon *soha* életünk imádságunknak! — Mert a vallástalanság megkeményíti, megrontja a sziveket!...

... Ezek a szavak mind csupa visszhangok, emlékek, melyeknek csak igen szegényes tolmácsa lehetek! Jól esik reá a visszaemlékezés, bár igen fájdalmasan rezegteti meg szívemet...

Most elhallgatott és egy fájdalmas vonás ült nemes arczára, reá tekinttem és az ajka körüli remegés azt bizonyította, hogy ez a szelíd, fehérhaju nő többet gondolt, többet tudott, többet szenvedett, mint a mennyit mondott! Szerettem volna hozzásimulni, szerettem volna őt vigasztalni, de miért? de hogyan? Hallgattam és kezemet nyújtám felé, ő elmosolyodott, megszorítá kezemet és úgy nézett reám, mint egy tapasztalatlan gyermekre.

— Tudja, hogy szeretném elmondani azt a két történetet, melyet anynyiszor ígértem. Inspirálva érzem magam. Ez a borus idő, a maga figyelmes, nagy szemei, minden*oly hangulatkelő...

Kérőleg emeltem föl hozzá szemeimet, de szólni, magam sem tudom miért, nem tudtam, talán nem akartam zavarni, vagy nem akartam hogy az én hangom az övébe vegyüljön; volt valami komoly, de harmonikus, sympatikus hangjában, különösen az, a hogy szavait hangsúlyozta, tudta az ember, hogy *átérzi, átéli* azt, a mit mond!!...

— A két történet, a mit elmondanék, nem összefüggő, csupán abban hasonlít egymáshoz, hogy mind a kettő csak egy töredék, mondhatnám egy naplótöredék, talán semmi, talán minden, olyan, a mit nem tudunk, de érezzük. Az első egyszerűbb, hamar is átsiklunk rajta, a második vonzóbb... szinte úgy belemarkolt a lelkembe... Oly sajátságos lassu hangon beszélt, hogy sohasem tudtam mikor kezdett bele elbeszélésébe; filosofál, oktat, vagy mulat várakozó arczomon. Talán önönmagát buzdította, hogy a kezdet nehézségein átessen, kicsit meggyanusítottam, hogy gondolatai oda tapadnak a második történetéhez, melynek hősnője biztosan ő maga volt... Ki gondolná, hogy elejtett szavak, élczelve mondott komolyságok, mélyen belevésődnek emlékünkbé, esetleg nagy horderővel birhatnak életünkre? avagy halálunkra?!... Ha megszámlálnók, mennyi jót tevénk, midőn az ajkunkon csüggő indulatos szót visszafojtjuk, ha ismét megszámlálnók, hogy más

alkalommal ép az a bátran kimondott szó az Isten sugallata?... Ki tudja leírni, mennyi hatalma van egyetlen egy idejében kimondott, vagy idejében elhallgatott szónak!!... Szeretném tudni az én szavamnak emlékezete volt-e, avagy hosszú betegség, testi szenvedés, mi egy léleknek halálos ágyán való megtérését okozta? Maradt-e nyoma annak az igénytelen beszélgetésnek abban a meggyötört lélekben, *mert az meggyötört lélek lehetett, ki Istenében nem hisz...*

— Hogy minden érdeket a minimálisra szállítsak le, hogy phantáziájának tág tért ne engedjek, előre is kijelentem, hogy az az uriember teljesen közömbös volt reám nézve, barátom, sőt jó ismerősömnek sem nevezhettem. Mondhatnám, egy olyan episode-alak volt, kinek nem érdekel élete, csupán halála. És ha megjegyzései nem lettek volna oly sértők, oly fölháborítók, nem érdekelt volna még halála sem! Mert tudja meg, hogy annak az embernek csupán a halála érdekelt. — Ki nézné ezt ki belőlem? — szolt mosolyogva, hogy iménti szigoruan, majdnem keményen kimondott szavainak élet vegye.

— Uj év napja volt és az az ur nálunk ebédelt, inkább véletlenségből, mint valami különös okból. Nagyon művelt, eszes és olvasott ember volt! Szerettem vele társalogni, mert olyannak tetszett nekem, mint egy irodalom-történet, melyben kényünk-kedvünk szerint lapozgathatunk. Csakis egy fönnakadásom volt: mindig gyanakodtam, hogy a liberálisok táborából való, azonban sohasem feszegettem a kérdést, hisz van annyi dolog, miről beszélgetni lehet, a vallásunkat szivünkbe zárjuk és nem nyelvünkön hordozzuk. A mily ügyesen mellőztem volt mindig e kérdést, most, alig hogy az ebéd-től fölkeltünk, egyszerre mélyen benne voltunk, ő maga hozta föl a dolgot és szinte kéjelgett a saját hitetlenségén!

Kitünő műveltséggel és járatossággal birva, a társalgási formákban a legudvariasabb modorba öltöztette durva darvinizmusát.

Sokat phylosofáltunk, sokat argumentáltunk, de tudtam, hogy meg nem ingathatom makacs hitetlenségét. Minden egyes egyszerű megjegyzésemre csak úgy zudult felém a szellemesnél szellemesebb «czáfolatok»! Hogy vegyem föl vele — ki annyit tanult, annyit olvasott, annyit látott — a szó és igazság harczát? Kérlelhetetlenül ráolvasott szivemnek minden édes meggyőződésére. Borzasztóan sértett és a boszantott a saját tehetetlenségem! Hisz oly rosszul védtem magam! Kerestem a szavakat, az érveket és igazságokat, de mikor ő oly világosan fejtegette, szinte kért, higgyem el neki, hogy ő tanulmányozta mind a vallási kérdéseket, olvasott pro- és contra, mind tudományos, alapos munkákat, azért olvasott, mert szerette volna magát meggyőzetni általuk, *de nem volt rá képes*. Átérzi, hogy szép az mind, a mit hiszek, de mikor neki *nem lehet hinni*. Ott vannak azok a nagy munkák, annyi időt, annyi figyelmet fordított rájuk, oly mélyen tanulmányozta

őket és azok mindent oly jól megczáfolnak!... *Végre is néma maradtam!* Itt semmitse lehetett tenni, sőt észrevettem, hogy belebonyolódom és ügyetlenségeket mondok!...

Látva kedvetlenségemet és zavaromat, tréfára fordította a dolgot.

— Adjon föl minden reményt, asszonyom, mert én már a pokolba megyek, rajtam nem segíthet, mert én oda megyek — nevetett jókedvűen.

— Remélem él még oly sokáig, hogy lesz ideje nézeteit megváltoztatni, megbánni és vezekelni!

— Soha, soha az én nézeteim meg nem fognak változni, bármeddig éljek is — *igen én a pokolba jutok* — azzal fölkel, hogy távozzék.

— Mégis, — szóltam én komolyan, kezemet bucsuzásra nyujtva — remélem megtér, ha másképp nem, megtér a *halálos ágyán*, remélem és kívánom, én már csak ezzel a szóval bucsuzom... És ez volt legutolsó szavam hozzá...

Ez a beszélgetés oly kinosan hatott reám, hogy magamra maradva, siettem a templomba; úgy éreztem, hogy végighallgatva ezt a beszélgetést, szinte tapadt reám valami a rosszból, a mit hallottam. Le akartam rázni!...

Pár hónappal e beszélgetés után egy gyászjelentést hámoztam ki a falusi posta tömkelegéből. Elég egykedvűen bontottam ki, de mikor annak a bizonyos urnak nevét olvastam, hirtelen összecsuktam, mert ujévi beszélgetésünk minden részlete eszembe jutott. Hová ment? kérdeztem önkénytelenül. A pokolba? Alig volt bátorságom a kezeim között levő papírt föl-bontani, hogy a verdiktet elolvassam. Bátortalanul, de végre mégis belepillantottam: igen, ott állott tisztán, nem írva, *de nyomtatva*: «A szentségek ájtatos fölvétele után». Csak ezt kerestem és szinte megkönnyebbülten lélegzettem föl. Tehát mégis?... Nem volt mellette sem szerető nő, sem szelid gyermekmosoly. Környezete rideg, szintelen. Egy kőkeményszívű ember volt, kit rábeszélni nem lehetett. Mi indította meg? Mert ha tette, csupán szabad akaratból, *meggyőződésből tehette!*... (Folyt. köv.)

V á g y a m

Árva lelkem égő vágya
Mikor válsz valóra?
Mikor üt a várva-várta
Boldogító óra?

Jézus... kenyér, életkelyhe!...
Lelkem: koronája...
Szived oltár s szívem lenne
Öröklámpa rája.

Megváltod-e, hervadó ősz,
Lelkem égő vágyát?
Meghozod-e, hogyha eljössz,
Szívem boldogságát?

Érdemetlen vagyok ámbár
Jézusom... de mégis:
Szent igádat tedd reám már,
Hadd viseljem én is!

Buzás István.

Miért van a feszület képe a szent ostyán?

ÉSZREVETTED-E már, ájtatos lélek, a szent ostyán az Ur keresztfeszített alakját, mikor ugy rózsafüzér-ájtatosságon, vagy májusi litánián hosszasan szemlélted száz gyertyafény között, tömjénfüstbe burkoltan a szentségben rejtőző Istent? Gondoltál-e rá, jutott-e eszedbe fölteni magadban a kérdést: miért ez, ugyan miért még itt is a szenvedés fája? Hisz nem szenved már az édes Jézus, uralkodik az égben s a hatalom, a kegyelem királyi trónján ül az Oltáriszentségben, sóhajtja lelked! Miért akarja hát ezt így az Egyház?

Mert: az emberi nem üdvösségét a keresztfáján szerezte meg az Ur; hogy a honnan eredt a halál, ott támadjon az élet és mert az ördögnek, ki a paradicsom egyik fája alatt győzedelmeskedett, ugyancsak fán, a keresztfáján törött meg a hatalma a mi Urunk Jézus Krisztus által, zengi az Egyház a szent kereszttel emlékére szerzett magasztos prefációjában. Valóban az Ur Jézusnak a keresztről hulló vére csöppjeiből fakadt a kegyelem bőséges bőtengere! És ebből a tengerből merít, ennek tartalmát, mint kincses bányáját bányászta nap-nap után a szentségek kiszolgáltatásakor, az áldozat bemutatásakor az Egyház. Sőt onnan a kereszttől nőtt ki maga is: onnan nemcsak ereje, hatalma, hanem onnan léte, élete, ... mindene! Érted ezt, keresztény lélek? Bár csak értenéd át, bár éreznéd, de szived-lelked mélyében, hogy nincs, semmi sincs, ha nem Krisztus keresztfájából, Krisztusnak mindnyájunkat megváltó halálából. Szerencsétlen, örökké szerencsétlen voltál te bűnös emberiség. Az az idegenbe veszett, pusztaságban bolyongó, kiéhezett bárány... tévelygő pogányság!... S ő jött, vállára emelt és számodra saját maga emelte aklába terelt, kereszthalála árán alapította Egyházába vezetett. Lelked minden szükségéről fejedelmi módon gondoskodott azzal, hogy akla jászolát, Egyháza tárházát a szentmise, a szentségek s a különféle ájtatosságok kegyelem gyümölcseivel megrakta. Mindezt önmaga... saját vére árán, kínos kereszthalálával. Ha Krisztus nem hal meg, ... bizony nincsen Egyház, nincsenek szentségek, nincsen:.. üdvösség! És ezért akarja az Egyház mindenütt a kereszttel, csak a kereszttel, halálából szülőjének, élete adójának!... Ha Krisztus nem hal meg, csak ostya marad, izetlen, silány kenyér az ostya és — istenkisértés, szörnyű káromlás az Oltáriszentség. És azért van itt is, az ostyán a kereszttel jele, hogy hidd erős lélekkel, hogy tudd határozottan: magának az Urnak a műve, Krisztus kereszthalálának gyümölcse és nem a pap hatalmából van a szavak varázsereje. Ez az *én testem*, ez az *én vérem*; nem a pap, Krisztus itt az «én». Ládd, ezeket jelenti az ostyán a Golgotha tragédiájának a képe!

De nemcsak *emlék* a Golgotha jelenetének e képe a szent ostyán, nem csupán emlékeztető az ostya csodálatos átlényegülésének eredő forrására,

ható okára, hanem intő jel arra is, hogy a megváltás tényének, a kereszt véres engesztelő áldozatának újból és újból való tényleges megisméltése a szentmise-áldozat. Uj meg uj Golgotha minden egyes oltár, sir az áldozó szive, a soha meg nem szünő keresztrefeszítés, az Oltáriszentség.

Mi tehát keresztrefeszítjük, kínozzuk a szentmisében az Ur Jézust? ... Ez borzasztó volna!! Oh dehogy is kínozzuk! Nem fájdalmas többé Neki ez áldozat, nem szakítja föl soha fájó sebeit! Sőt öröme telik benne látnia, hogy millió és millió lélek kap életet keresztthalála árán, mikor szent testével és vérével táplálkozik az Oltáriszentségben: hogy ime nem hiába halt meg, halálából milliók élete sarjadzott. Hisz maga akarta így, hisz végrendeletül hagyta: «Ezt *cselekedjétek* az én emlékezetemre». Ő maga rendelte az Oltáriszentséget, bár tudta, előre látta, hogy nemcsak kegyelemtrón, hanem a szenvedés helye is lesz számára e szentség, állandó mártiromság. Bizony sokat szenved az Ur, sok gyalázatot kell elviselnie most is az égben, akár csak hajdan a keresztfán! Jézus, az örök Ige szenved, mint mikor maga az ember szenved, «én» szenvedek, habár azt mondom, hogy a «fogam» fáj! Így Jézus is, az Ur! Emberek jelennek meg előtte a szentmisén s még csak nem is gondolnak rá, hogy ott van az oltáron, nálok, közöttök. «Végig nézik» azt a misét, ezt is csak azért, mert az már így szokás; egészen ama nagy tömeg példájára, mely Krisztus Urunkat érzéketlenül, kíváncsiságból követte keresztútján. Sőt gunyolják, gyalázattal illetik sokan sokan az ostya szivében rejtőző Istent — ki nem tudna erről — szintén csak úgy, akár Krisztus Urunk kíséretének nagy része tette a Golgothán! És keserübbek, fájdalmasabbak a hidegségnek, a gúnynak, a rút meggyaláztatásnak e kínjai, mint a tövises, a szögek okozta gyötrelmek! A töviskorona csak szent fejét sebezte, a szögek csupán kezét-lábát furták keresztül, a lándzsa csak megholt szívét nyitotta meg: a gúny tövises, a meggyaláztatás marcangoló szögei azonban élő szivébe, lelkébe mélyednek, a közönyösség hidegsége meg borzongásba hozza, gyötri egész lényét!

Látod, ezekre a keserű, fájdalmas dolgokra emlékeztet a feszület képe a szent ostyán! Hogy valahányszor csak nézed a kitett Oltáriszentséget, valahányszor csak megjelenysz a szentmise-áldozaton, valahányszor csak részt veszel az angyalok lakomáján: gondolj mindannyiszor az Urnak soha eléggé meg nem hálálható megváltó munkájára, melynek egyik legtáplálóbb, legédesebb gyümölcse a gyötrődő, az égi hazát kereső lélek számára maga az Oltáriszentség.

—ssy.

Martinique-i dolgok.

AZON közlemények nyomán, melyeket a Martinique szigetéről nemrég Pittsburgba érkezett P. Leininger Lajos C. S. Sp. a «Pittsburger Beobachter»-ben hozott, a következő tudósításokat közöljük:

Május 3-án az egyházmegye adminisztrátora megengedte, hogy Monte Rouge-ban a bucsujáró-templomban a legfölségesebb Oltáriszentséget imádásra kitegyék. St. Pierre-ben is mindenki özönlött a templomokba, hogy a legfölségesebb Oltáriszentséget magához vegye.

Az angol s amerikai sajtónak a katasztrófára vonatkozó híveit gyűlöletesen eltorzították s a bizonyos oldalról hirdetett fölfogás, hogy a martiniquei nép erkölcstelen s hogy a katasztrófa istenítélet, mint rágalom határozottan visszautasított.

Végül egy eseményt említünk föl, mely kevéssel a katasztrófa után történt. Alig terjedt el St. Pierre városa elpusztulásának híre a többi szigeteken, melyek angol birtokok, már megjelentek a szerencsétlenség színhelyén az emberalakban járó hiénák is, hogy zsákmány után kutassanak. Katonai őrzérek naponta 20—30 ilyen rablót fogtak el s vetettek Fort de Franceban tömlöczbe. Egy angol is — állítólag tiszt volt — megjelent a pusztulás helyén s zsákmány után kutatott. Talált is a székes-egyház romjai alatt egy ciboriumot, mely a tabernaculumból oda volt dobva s melyben még néhány szent ostya volt. A selyem velum, mely a szent edényt takarta, el volt égetve s a fedő a keresztcskével hiányzott. Az angol a szent ostyákat a hamuba szórta s zsákmányával elmenekült. A mint haza érkezett, elbeszélte a dolgot és midőn az ott állomásozó francia pap a szentségtörésről tudomást szerzett, a francia konzulnál följelentést tett és tüstént értesítette a martinique-i egyházmegye adminisztrátorát az eseményről. Ez azonnal kerestetett az angoltól megjelölt helyen s tényleg megtalálta a szent ostyákat s Fort de France-ba hozatta, a hol az ottani templomban helyeztettek el.

Mire jó, ha az ember kalapját leütik.

RISZTIÁNIÁBAN, a protestáns Norvégia fővárosában, hol 1849-ig katolikus papnak nem volt szabad időzni s a hol a katolicizmushoz való megtérés a javak elkobzásával járt, van egy katolikus egyház, melynek püspöke a luxemburgi msgr. Falize.

Ez négy évvel ezelőtt Urnapján a legfölségesebb Oltáriszentséggel kis körmenetet kísért meg. Nem hirdette ki ezt előre, hanem bevárta a szentmise végét, azután a körmenetre jelt adott s a legfölségesebb Oltáriszent-

séggel a papság és hívők kíséretében a város néhány utcáján végigvonult. Az odasiető lakosság tisztelettel nézte a menetet és sehonnan sem emelkedett ellenmondás.

A következő évben a püspök a szertartást előre bejelentette, a körmenet útját kijelölte s virágokat kért. Minden oldalról teljesítették kívánságát; protestáns családok is részt vettek a diszítésben; sőt a királyi fűvészkertből is küldtek disznövényeket.

A menet nézői közül csak egy tanuló maradt fedett fővel s el kellett tőnie, hogy a mennyezetvivők egyike, egy nagyon hevesvérű ember, kalapját leverje, a mi a püspököt nagy aggodalomba hozta, mivel tartania kellett attól, hogy e meggondolatlan buzgalom miatt ismét megvonják tőle az engedélyezett szabadságot. El is volt rá készülve, hogy panaszt emelnek; de minden csendben maradt egész estig, a mikor is egy fiatal ember csöngetett a plébánián.

— Én vagyok az — így szólt a látogató — kinek fejről ma a kalapot leütötték.

— Nagyon sajnáljuk . . .

— Ne sajnálja, mert nem azért jövök, hogy panaszt emeljek, hanem azért, hogy kimentsem magam. Csodálattal voltam eltelve azon tisztelet miatt, a melyet a legfőlségesebb Oltáriszentség iránt tanusítottak s pusztán benső megindultságom volt az oka annak, hogy akaratom ellenére azt az illetlenséget elkövettem, hogy fedett fejjel maradtam. Kérem, oktassanak engem . . .

A jövő évben, 1899-ben, az urnapi körmeneten egy ifju segédkezett, ki a püspök mitráját vitte. Ez az 1898. évi derék tanuló volt, kit 1900-ban, miután annak a forró kívánságának adott kifejezést, hogy pap akar lenni, a püspök Rómába küldött, hol most szent hivatására készül.

A Mária-Reparatrix-apáczarend szervezete.

A társulat jelenlegi állapota.

HÖNNÁLLÁSÁNAK harminczötödik évében, 1890-ben a Mária-Reparatrix társulat már Európa majdnem minden országában elterjedt, nevezetesen: Francia-, Angol-, Ir-, Spanyol- és Olaszországban, valamint Elzász-Lotharingiában és Belgiumban, sőt Dél-Afrika szigetein is több házat számlált s legutóbb 1888-ban a szentföldön, nem messze a Kálváriától és a Cenaculumtól* is megtelepedett.

* Az utolsó vacsora terme.

A Mária-Reparatrix-apácák párisi örökimádási temploma.

Illő volt, hogy ha már Rómában működött, működését Jeruzsálemre is kiterjessze. Róma kétségkívül szent város, de nem ép olyan szent-e Jeruzsálem, az a város, melynek falai között a megváltás és az isteni

kiengesztelés nagy tragédiája lejátszódott? Róma az anyaszentegyháznak és a pápának székhelye, földjét a martirok vére áztatta, természetes tehát, hogy a Mária-Reparatrix-társulat itt alapította meg anyaházát, hogy az apostolkodás és az áldozatkészség e légkörében megerősödve szétterjedjen az egész világon.

De Jeruzsálem az Oltáriszentség és a Kereszt városa s a Mária-Reparatrix apáczáknak a Golgota tövében, a véres áldozat oltára mellett a helyük, ott, a hol Mária, Jézusnak szent Anyja sirva és imádkozva állt a kereszt alatt s szenvedésével hozzájárult a világ megváltásához. A társulat házai Róma és Jeruzsálemen kívül a következő sorrendben alapították meg: Strassburg, Páris, Toulouse, London, Tournai, Saint-Denis (Réunion-szigete), Liège, Port-Louis (Mauritius-szigete), Nantes, Le Mario, Notre-Dame de Liesse, Brüsszel, Pau, Szevilla, Barcelona, Limerick, Valencia, Cork, Maurèse, Génua, Madrid.

E rövid kimutatásból látszik, minő gyorsan terjedt el az 1854. évi december 8-án keletkezett társulat, mely máris oly sok helyen hirdeti az isteni kiengesztelés eszméjét. Mindegyik alapítványnak megvan a maga története s eljön az az idő, hogy az Ur Jézus és az ő szűz Anyja dicsőségére megírják azokat s ezzel egyszersmind fölbátorítják a hős lelkeket arra, hogy az isteni kiengesztelés számára újabb és újabb központokat létesítsenek. Mindenütt megvalósul a szent Atya szava, a ki egy alkalommal a társulat gyors terjedéséről így nyilatkozott: «Ez valóban egy pillanat műve, meglátszik rajta Isten uja».

A társulat házainak alapításánál, mint a hogy az az Isten dicsőségére megkezdett vállalatoknál rendszerint lenni szokott, nem hiányoztak a megpróbáltatások, az isteni vigasztalások, az áldások, az örömök, a megtérítések sikere, szóval mindazok a gyümölcsök, a melyek a tabernakulum árnyékában, a szeplőtelen Szűzanya védelme alatt növekednek és érlelődnek meg.

Adja Isten, hogy ezek a gyümölcsök az ő szent Fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak és a boldogságos Szűznek segítségével mentül inkább elszaporodjanak és hogy onnan felülről minél többen hallják meg a hívást arra a küzdelmes, fáradságos és áldozatteljes életre, melynek jelszava: «Máriával s az ő szent szívével!»

1901-ben letelepedett a rend hazánk fővárosában, Budapesten is. Juniushban, Jézus szentséges Szívének ünnepén vonultak be az anyák a központi Oltáregyesület által berendezett ideiglenes zárdába. (IX., Rákos-u. 5. sz.) Megkezdtek ott egy szűk és szegényes kápolnában az örökimádás szent ügyét s az ideiglenes zárda ugyancsak szűk helyiségeiben élnek többi műveiknek, melyek a szentségi Jézus dicsőségét és kiengesztelését czélozzák. Az Oltáregyesület tagjai azonnal megszerették a buzgó szerzetesnőket s a

zárda szűk helyiségei hangosak a Maria de Jesu anya leányainak szellemét kereső lelkek hangjától.

Csak egy kívánságunk van még, hogy az örökimádási templom és zárda minél előbb fölépüljön s a buzgó anyák méltó keretben és lelkesedésüknek, munkakedvüknek megfelelő tág helyen szentelhessék már idejüket az imádás, kiengesztelés, szivnemesítés és katolikus nevelés ügyének.

S erős a jámbor anyák reménye, szilárd a mi hitünk is, hogy a nagy mű, benne az Ur Jézus dicsőséges trónjával, körülötte a hódoló lelkek seregével csakhamar állni fog s ki fog áradni belőle egész Magyarországra a buzgó, győzelmes, eucharisztikus szellem. Ugy legyen!

Francia eredeti után közli:
Fluck Jolán.

~ A lelki áldozás ~

ALÁNGLELKŰ szent Terézia annyira óhajtotta a Jézussal való egyesülést, hogy nem elégedett meg a mindennapi áldozással! Ezerszer napjában fohászzkodott kedvese után és a hiányt, hogy öt napjában csak egyszer vehette magához, a gyakori lelki áldozással pótolta. Egy ízben így szólt szerzetes testvéreihez: «Ha a szentmise alatt nem áldoztok, áldozatok lelki-
leg; abban senki sem gátol és gazdag gyümölcsöt fogtok aratni. Szedjétek össze magatokat az isteni Mester előtt, mintha tényleg magatokhoz vettétek volna őt. Szeretete e szerint csodálatosan szállja meg lelketeket. Valahányszor őt magunkhoz venni készülünk, valamely kegyelemben részesít és különböző megfoghatlan módon egyesül velünk.

Ugy áll a dolog, mint a tűzzel. Télen oly helyiségben vagytok, hol nagy tűz ég; ha messze vagytok tőle, alig érzitek a meleget, csak kevesebb a hideg, mint ha nem égne az a tűz. De mikor közelébe mentek, jótékony hatását egészen érzitek. Épen úgy vagyunk lelkünkkel is: ha a hideg elől menekülni akar és ezen vágyban Jézushoz közeledik, ki a valódi tűz, néhány pillanat elegendő arra, hogy öt órákig tartó isteni meleggel áraszsza el.

Ha e lelki gyakorlatnál eleinte nem jól érzitek magatokat, tudjátok meg, hogy ez a gonosz lélek műve. Ismeri előnyét és azon lesz, hogy attól eltérítsen benneteket és bizonyos nyugtalanságot és lelki gyötrelmet idéz elő és azzal kecségtet, hogy más ájtatosságoknál buzgóbbak lehettek. Daczára ezen befolyásnak, legyetek állhatatosak, ne hagyjátok abba ezen hasznos gyakorlatot és mutassátok meg az Urnak, hogy Őt valóban szeretitek!

Időről-időre oly erős vágy fog el a szent áldozás után, hogy szavakkal nem tudom kifejezni. Így történt egy reggelen, midőn az eső szakadt és

ugy látszott, hogy egy lépést sem tudok tenni a házon kívül. Daczára annak kimentem és erre majdnem magamon kívül lettem, olyannyira, hogyha lándzsát szegeztek volna mellemnek, keresztül mentem volna rajta. Meghallgattam a szentmisét és áldoztam, de nem is mondhatom, hogyan éreztem magamat alatta, oly nagyon rövidnek tetszett az idő. Nem tudtam belefáradni az isteni tűz szemléletébe, mely a mennyei szeretet tüzhelyéről lelkeembe szállt. Ezen tűz annyira természetfölötti, hogy minden kívánsággal és fáradsággal egyetlen-egy szikráját sem nyerhetem meg, ha az isteni Mester nem adja azt nekem, tiszta kegyelemajándéku. Hatalmas parazsa a régi embert, kit minden tökéletlenség, gyarlóság és nyomor emészt, ugyszólván a hamuból hívja uj életre, mint azt a phönixről olvastam. Mintha a lélek már nem volna a régi, annyira megváltoztatta vágyát és nyert erőben s egész uj tisztasággal kezd az égi uton haladni.

Miután lángolón óhajtottam ennyire megváltozni, arra kértem az Urat, hogy gyulassza meg bennem ezen uj tüzet, hogy kezdjek neki szolgálni. Ő azt felelte: Hasonlatod helyes; sohse felejtse el Őt, sohse engedd, hogy e hőforrástól eltávozzál s arra fog ösztönözni, hogy mindig uj erőt meríts s minél tökéletesebb légy».

Oltáregyesületi ügyek.

Arany pápai korona XIII. Leó jubileumára.

Az isteni Üdvözítő megörvendezette egyházát azzal, hogy földi helytartóját nagy életkorral és hosszú pápasággal áldotta meg. Dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, XIII. Leó, bár 68 éves korában választatott az egyház látható fejévé, megérte pápaságának 25-ik évét s reméljük Istentől, hogy elérje 1903. február 20-ikát, megválasztásának 25. évfordulóját. A szerető hivek nagy papájuk egész

jubileumi évét jámbor cselekedetekkel ünneplik. Fokozottabb buzgósággal imádkoznak a keresztény katolikus egyház terjedéséért és dicsőségéért, valamint az egyház dicsőfejéért. Tömegesen zarándokolnak az apostolok sirjához, hogy ott bűnbánatot tartsanak s hitükben és jámborságukban izmosodjanak. Lelkesen jelennek meg az ünneplő Szentatya színe előtt, hogy örömüket nyilvánítsák s legfőbb tanítójuktól irányítást és buzdítást nyerjenek.

Az ő Szentsége jubileumának méltó megülésétől gondoskodó nagybizottság, melynek székhelye Bologna, (Via Mazzini 94.) tiszteletbeli elnöke Respighi Péter bíboros, a Szentatya római helyettese, működő elnöke Acquaderni gróf, elhatározta, hogy a világraszóló jubileumot az ájtatos-

sági gyakorlatok mellett azáltal is megüli, hogy ő Szentségének arany hármaskoronát, tiarát ajánl föl, melyet az egész katolikus világ adományai-ból készített.

A kiváló olasz művész által tervezett arany tiarát, mely használhatóság szempontjából az egy kilogrammsúlyt nem fogja meghaladni, a következő képek fogják disziteni: Jézus a Jó Pásztor; továbbá a három pápa, kik római pápaságuk 25-ik évfordulóját megérték: Szent Péter, IX. Piusz és XIII. Leó.

A gyermeki ragaszkodás e nyilvánításából legkevésbé maradhatnak ki Mária országának katolikusai, kik a római Szentszéknek s névleg XIII. Leónak nagy hálával tartoznak.

A nevezett bizottság fölszólított engem, hogy az arany hármaskorona ügyét Magyarországon képviseljem s arra gyűjtést indítsak. Hogy ennek a fölszólításnak eleget tegyek, erre kegyelmes főpásztorom, Dessewffy Sándor püspök v. b. t. tanácsos, pápai trónálló és római gróf f. évi szept. 19-ikén 3458. szám alatt kelt iratával kegyesen megadta az engedelmet s a gyűjtés eszközzésére a nagyméltóságu belügyminiszter ur f. é. október 6-ikán 106.414—VII. sz. rendeletével engedelmet adott.

Fölvivom tehát a magyar katolikus egyháziakat és világiakat, hogy a nagy Leó pápánknak szánt arany hármaskoronára hozzám adományokat küldeni s szeretetüket egyházunk és annak látható feje iránt ezzel is nyilvánítani sziveskedjenek. Az adományokat hirlapilag fogom nyugtat-

ványozni s majdan a központi bizottsággal történendő leszámolásról is ily uton fogok jelentést tenni.

Imádkozzunk Szentatyánkért, XIII. Leó pápáért!

Budapest, VII., Rottenbiller-utca 5/a. sz. 1902. *Dr. Kiss János*, ő Szentsége házi főpapja, egyetemi tanár.

Lapunk hátralékos előfizetőit kérjük, hogy előfizetési díjaikat a lap kiadóhivatalához (IX., Rákos-u. 5.) mielőbb megküldeni sziveskedjenek. Az Oltáregyesület nem kimélt költséget, hogy a lapot minél szebb kiállításban nyerjék olvasóink, méltó tehát, hogy a csekély évi díj megküldésével előmozdítsák az «Örökimádás» által szolgált célokat.

Legyen szabad egyuttal kérni t. cz. előfizetőinket, hogy új előfizetőket szerezni kegyeskedjenek, mert a mostani szám mellett nem lehet a tetemes költségeket fedezni. Mivel pedig a lap esetleges jövedelme szegény templomok segélyezésére fordittatik, kétszeresen jót tesz az, ki a csekély évi 3 koronát e szent céltól nem sajnálja.

Az örökimádási templom. Lapunk olvasóit s a szentségi Jézus minden tisztelőjét örömmel fogja eltölteni a hir, hogy az Erzsébet királyné emlékére emelendő örökimádási templom ügye közeledik a megvalósulás felé. Az országos templomépítő-bizottság által kiküldött kisebb bizottság e hó folyamán több ízben tartott ülésein meggyőződést szerezvén, hogy egy

alkalmas városi telek megszerzésére alapos kilátás van, az elnökség útján érintkezésbe lépett a székesfővárosi hatósággal; s mihelyt e fontos kérdés dülőre jut, azonnal kiiratik a pályázat s alapos a reményünk, hogy a jövő tavasszal hozzálátunk az építéshez. Addig imádkozzunk buzgón s iparkodjunk minél szélesebb körökben a szent ügy iránt érdeklődést kelteni.

Eucharisztikus gyűlés Horvátországban. Az első eucharisztikus kongresszust két évvel ezelőtt Zágrábban tartották horvát paptestvéreink, a másikat, a mostanit *Tersatoban*, szűz Máriának e kiváló bucsujárárhelyén, a hol a szomszédos Ausztriához tartozó szlovén nyelvű egyházmegyék papsága is tömegesen megjelent, úgy hogy a gyűlésen mintegy 230 áldozópap volt jelen a laibachi herceg-püspökkel, Jeglic Antal dr.-ral, a véletlenül ott tartózkodó lemergi örmenyszertartású kath. érsekkel, Teodorowics Józseffel s Maurovic Antal dr. zeng-modrusi püspökkel élükön. Ez utóbbi, kinek egyházmegyéje területén gyűlt össze a kongresszus, mondotta az ünnepélyes «Veni-Sancte»-t a szent Szűz kegyelemoltára előtt, majd Lorbek kanonok szentbeszédet tartott a legméltóságosabb Oltáriszentségről, utána szentseges litánia következett, erre az első ülés a szent ferenczrendiek ebédlőjében. Itt a laibachi s zenggi püspökök beszédet intéztek a kongresszus tagjaihoz. A kongresszus elnökévé Flis, laibachi prelátus-kanonokot választották. Bonefacic H. kimerítő előterjesztést tett a társulat lapjának elter-

jedéséről és állapotáról. Végezetül Kukanić kanonok, fiumei plébános olvasott föl értekezést a szűz Anyának az Oltáriszentséghez való viszonyáról.

Másnap a zenggi püspök ünnepélyes szentmiséje s a laibachi püspök szentbeszéde után nyilvános imádásra tétetett ki a legméltóságosabb Oltáriszentség, majd a második gyűlés vette kezdetét, a melyen több beszédet, két fölolvasást tartottak és néhány gyakorlati kérdést vetettek föl. Délután vesperás volt az Oltáriszentségről, utána Coetko kanonok mondott szentbeszédet. A kongresszust fényesen sikerült, nagyszerű körmenet fejezte be, a melyet a kongresszus papi tagjain kívül, főkép a közeli Fiuméből, megszámlálhatatlan néptömeg, egyesületek, előljáróság is részt vett, felejtetlenné téve e napot a tersatóiak előtt.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1902 október hóban befolyt díjak:

Kender Berta 2 k, Handró Mihály 50 f, Molnár Erzsébet 6 k, Barabás Irma 1 k, Gergely Gizella 4 k, Hajdu József 2 k, Péteri Józsefné 1 k, Rothammer Károlyné 2 k, Rothammer Luiza 1 k, Tóth Julianna 1 k, Tóth Rozália 1 k, Szakál Mária 2 k, Fánecsy Mária 2 k, ft. Takács József 4 k, Hirst Luiza 70 f, Szabó Mária 1 k, Kosárka Anna 2 k, Száder Apollónia 2 k, Kégl Gizella 2 k, özv. Kocsi Sándorné 2 k, Bojdisz Miklós káplán ur az Ó-Paulisi és Uj-Paulisi tagoktól 17 k 44 f, özv. Baráth Lajosné 2 k, Kopácsy Róza 4 k, Kovács Julia 10 k, Piller Paula 2 k, Pirk Rozina 10 f, Varga Julianna 1 k, Mészáros Rozália

1 k, özv. Turcsik Antalné 50 f, Markó Antalné 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Klein Tamás 1 k, Dlugolinszky Mária 2 k, özv. Barna Jánosné 4 k, Eckhardt Károlyné 4 k, Juhász Teréz 1 k, Spanitz Ilona 2 k, Palkovics Róza 3 k, Ivanics Györgyné 2 k, Fliesz Róza 2 k, Petrik János 2 k, Bauer Borbála 40 f, Gabányi Magdolna 1 k, Puskás György 1 k, Valenta Andrásné 20 f, Krug Teréz 4 k, Pummer Johanna 4 k, Biró Julianna 42 f, Bodnár Chrisztina 1 k, Schütz Anna 40 f, Pusch Mária 1 k, Fritscher Erzsébet 1 k, Cservenanszky Zsuzsana 2 k, Barabás Ágnes 1 k, Ritzl Margit 1 k, Márkus Julianna 1 k, Mórnicz Lóri 40 f, Holba Anna 40 f, Molnár Ágnes 40 f, Molnár Rozi 40 f, Német Brigitta 90 f, Molnár Márta 90 f, Bérdi Anna 80 f, Oswald Teréz 40 f, Bicsérdi Piroska 40 f, Gelencsér Anna 60 f, Tőreké Mari 40 f, Gelencsér Anna 80 f, Simon Vera 40 f, Járossy Biri 2 k, Metczner Erzsébet 2 k, ft. dr. Rolny Frigyes Szepes egyházmegye területéről, a taporezi tagoktól 9 k 70 f, Mélt. Szmrecsányi Pál püspök urtól 50 k, a lykavkai tagoktól 10 k, Rózsahegy 61 k 20 f, Trsztena 84 k 24 f, Mindszent 45 k 90 f, Papnövendékek 6 k 76 f, dr. Beerwaldszky János apát Igló 4 k, Klein József plébános 4 k, Kern Gyula plébános 3 k, Tomcskó J. 1 k 88 f, Pigai Árpád 1 k, Pigai Katalin 1 k, Fábrián Jánosné 2 k, Kubinyi Dezsőné 3 k, Lambrecht Margit 3 k, Bús István 2 k, Bús Erzsébet 2 k, Gábrriel Magdolna 40 f, Végi Mária 40 f, Báthory Jozefa 2 k, özv. Klein Ferenczné 2 k, ft. Geiger Alajos csanádegyházmegyei megbízott ur által Szeged Alsóvárosból 77 k, Ernesztházáról 7 k 20 f, Nagyszent-Miklós 7 k 92 f, Magyar-Bánhegyes 11 k 56 f, Gattaja 11 k 46 f, Temesvár Józsefváros 18 k 14 f, Klekk 8 k 96 f, Wolfsberg 27 k 32 f, Német-Pár-

dány 3 k 56 f, Német-Czernya 4 k 26 f, Német-Bogsán 18 k 20 f, Ürményháza 19 k 23 f, Pusztaföldvár 11 k 10 f, Marczibány-Dombegyháza 27 k 19 f, Kunágota 66 k, Horvát-Neuzina 8 k 12 f, Magyar-Pécska 29 k 92 f, Temesvár-Józsefváros növendékek 8 k 78 f, ft. Weber Ágoston plébános 5 k 96 f, dr. Bálintné 1 k 96 f, Boldog Istvánné 40 f, Palócz Mihályné 4 k, Dudás Mari 5 k, Schneider Teréz 5 k, ft. Kovács József a tengődi hivektől 36 k, ft. Árvay István plébános ur Kelőről 16 k, Dentsik Mária 20 f, Majzik Jolán 2 k, Majzik Sári 2 k, Pekarcsik Francziska 40 f, Persovitz Róza 2 k, Merza Gerőné 24 f, Bakonyi Mártha 12 k, Otté Albertné 4 k, Pirk Rozina 20 f, Hegyessy Flóra 20 k, Ledneczky Róza 1 k, Péter Anna 4 k, Erdélyi Lajos 1 k, Mórnicz János 4 k, Kovács Gyuláné 2 k, Kis Magdolna 2 k, Ürge Katalin 2 k, Marthon Mária 4 k, Ballon Erzsébet 4 k, Ballon Ella 1 k, György Ignáczné 5 k, Jiskra Ede 3 k, Petrecz Jánosné 6 k, Sölle Katalin 4 k, Takács István 1 k, Takács Istvánné 1 k, Bencsik Juli 2 k, özv. Szukob Jánosné 4 k, özv. Gohl Antalné 2 k, Noszeda Tivadarné 2 k, Noszeda Károly 4 k, Noszeda Erzsike 40 f, Josper Etel 40 f, Szalay Juli 1 k, Szinger Erzsébet 1 k, Mohos Margit 1 k, özv. Lévy Jánosné 1 k, özv. Luka Jánosné 50 f, Tóth Mari 4 k, Dvorák Anna 4 k, Pintér Ignáczné 4 k, Gaube Teréz 1 k, Gaube Krisztina 1 k, Havranek Albertin 1 k, Gaube Mari 1 k, Richter Margit 2 k, özv. Torma Györgyné 1 k, Klár József 2 k, özv. Kürthy Antalné 10 k, özv. Huszár Miklósné 4 k, ifj. Bánó Józsefné 4 k, Mareczki Jozefa 4 k, Pap János 4 k, Koch János 4 k, Koch Jánosné 2 k, Galba József 4 k, Smóling Vilma 2 k, Závorszki Zsuzsanna 2 k, Sacelláry Mihályné 4 k, Törley Józsefné 10 k, Forgó Istvánné 8 k, Balás

Béláné 4 k, Galli Betti 8 k, Pasztirik Mária 2 k, Radics Erzsébet 2 k, özv. gróf Vay Dánielné 2 k, Nagy Jánosné 2 k, özv. Tölgyessy Károlyné 4 k, Hultius Károlyné 4 k, özv. Lafrankó Jánosné 6 k, Kókai Ferenczné 60 f.

(k = korona, f = fillér).

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillenie, carcassonei püspöktől.

Betlehem.

Jézus az Oltáriszentség szinei alatt amaz isteni kisdéd, a ki Betlehemben pólyákba takartatott.

★

Oh Jézusom! Te valóban elrejtett Isten vagy.

Nincs semmi az Oltáriszentség körül, a mit ne csodálnék és ne szeretnék; semmi, a mi nekem isteni fölségről ne beszélne; — semmi, a mit királyi palotához hasonlónak ne mondanék.

Belül pedig mily szerény minden. Mindenütt csönd uralkodik. Semmi zaj; semmi fény, a mely hatna rám, a mely lelkemet tisztelettel teljes félelemmel töltené el.

Eszemet ily nagy titokkal szemben, oh mennyire kell a porba aláznom.

Ámde én e megfoghatatlan önlealacsonyítását amaz Istennek, a ki azért alázza meg magát, hogy engem föl-

emeljen, mégis fölötte nagy örömmel szemlélem.

Jézus születése az emberi évkönyvnek legnagyobb eseménye. Ez ama szent éjjelen, Betlehemben, a kitüntetett országban, szerényen és csöndben történt.

Betlehem zsidóul annyit jelent, mint *kenyér háza*.

Oh! mennyire örülök, hogy eme Betlehemnek képét és emlékét találok ama másik Betlehemben, t. i. a mely oltárszekrényeink révén mindenütt el van terjedve és ama házainkban, a hol nekünk az élet kenyerét szolgáltatják ki.

Itt, szemléletemben elmerülve, keresem Üdvözítőmet; mert közeledését, sőt jelenlétét meghatott szívem nagyon is érzi.

Keresem, de csak mulékony színek talállok.

Szívem azonban őt mégis fölismeri és a fátyol, t. i. az Oltáriszentségi pólyák alatt azt az isteni kisdédet látom, a ki magát Betlehemben szegény és szerény pólyákba engedte takartatni.

Midőn a szeretetnek eme tuláradását ebben a mély megsemmisülésben szemlélem, nem tehetem, hogy egy szenttel így ne kiáltssak föl: Hiszek, igen, hiszek Istenem szeretetében!

Elmém föllázad; mert ily megalázódást nem bir fölfogni; de én hódolatra kényszeritem; magamban vak és engedelmes hitet indítok föl, még pedig oly buzgósággal, a melynek szárnyalását mi sem képes elnyomni.

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak, halhatatlan tűz és elismerem, hogy lángjaiddal képes vagy minden ember szívét lángragyulasztani. Az előtted elkövetett tisztátalanságok jóvátételére neked ajánlom az összes szent nők tisztaságát, a kikkel reményelem, hogy én is mondhatom és énekelhetem:

Imádtassék végnélkül és áldassék
A legfölségesebb Oltáriszentség!

Adorator.

Szerkesztői üzenetek.

K. Sz. Gyulafehérvár. Lelkes sorai biztosítékot szolgáltatnak, hogy ha ez a szellem

fogja kikisérni az Ur szőlőjébe, az Üdvözítő Jézus dicsőségére maradandó dolgokat fog művelni. Kivánjuk, hogy ne lankadjon s minél több társa akadjon, kik a szép Erdély hitéletét föllendíteni képesek legyenek.

Dr. Sz. E.-né. Kérdésére az oltáregyesületi ügyek első hírében van a felelet. Ne panaszkodjunk folyton, hogy miért nem kezdjük az építést, mert a kik távol állnak, nem tudják, mily óriási nehézségekkel kell a bizottságnak küzdeni. De biztosra vesszük, hogy tavaszra megtehetjük az első kapavágást, addig is tessék a gyűjtést újra lelkesen megkezdeni s ez örvendetes hírrel az adakozókat buzdítani.

Patakmenti. Szíves sorait köszönjük s a legközelebbi számban közölni fogjuk.

S. R. Előfizetése csak 1901-re van rendben. A sok hátralék nagy zavart okoz és gondot ad a kiadótulajdonos Oltáregyesületnek.

Szerkesztő: **Dr. Glattfelder Gyula.**

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1902-dik évben ajánlékozott tárgyakról.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filiatemplom. ◊ Kápolna, zárda vagy kórház.

X. A rozsnyói egyházmegyében.

◊ *Nagy-Csoltó: A mater részére:*

1 tabernaculum
2 taber. gyertyatartó
1 viola vecsernyepalást
1 beteglátog. készülék
6 corporale *
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 tabernac. corporale.

* *A mellé-i filia részére:*

1 burza
1 alba
6 corporale

6 kehelytörlő
6 kéztörlő

* *A kecskő-i filia részére:*

1 burza
1 alba
1 karing
6 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő

† *Putnok:*

1 pacificale.
4 viola ministerruha
2 alba

2 karing.

◊ *Szepes-Remete:*

1 ciborium.

† *Stoósz:*

1 pacificale
1 ünnepi vörös miseruha
2 alba
2 corporale
6 kehelytörlő
2 palla.

† *Szögliget:*

1 mennyezet 4 ruddal

6 olfárgyertyatartó
4 vállkendő
2 alba.

* *Szilás: Torda-Nádas-
kai filia részére:*

1 tabernaculum
1 monstrancia

1 fehér miseruha
1 alba
2 vállkendő
4 corporale
12 kehelytörlő
1 öv
2 tabernac. corporale

2 tabernacul. gyertya-
tartó.

† *Tiszolcz:*

1 beteglátog. készülék
1 burza
1 velum
1 füstölő tömjéntartóval.

XI. A szatmári egyházmegyében.

* *Bartafalu: Uj-Huta-i
filia részére:*

4 gyertyatartó
1 oltárkereszt
1 öröklámpa
1 fehér miseruha
1 misekönyv
1 alba
1 karing
2 vállkendő
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 öv.

† *Csieser:*

1 fehér magánstola
1 fekete magánstola
1 viola-fehér magánstola
2 áldoztató abrosz
2 ministerkaring.

† *Darah:*

1 fehér vecsernyepalást
1 viola vecsernyepalást.

† *Fancsika:*

1 fehér miseruha

1 viola miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 alba
6 vállkendő
12 kehelytörlő
3 öv.

† *Felső-Remete:*

1 viola miseruha
1 viola-fehér magánstola
1 szenteltvíztartó hintő-
vel
1 misekönyv
1 misekönyvállvány.

† *Mező-Kaszony:*

1 vörös miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 kettős szt. olajtartó
1 mennyezet 4 ruddal.

† *Nagy-Somkut:*

1 fehér miseruha
1 viola vecsernyepalást.

† *Sáros-Oroszi:*

1 oltárterítő
1 oltárterítő

2 viola ministransruha
2 ministerkaring.

◊ *Szatmár: A városi köz-
korházi kápolna részére:*

1 beteglátog. készülék
1 burzával.

† *Szinfalu:*

1 tabernaculum
1 monstrancia
1 velum
2 tabernac. gyertyatartó
1 kettős szt. olajtartó
1 alba
1 karing
3 alsó abrosz
4 felső oltárterítő
6 kéztörlő
2 tabernac. corporalt.

† *Ubrezs:*

1 fehér magánstola
1 fekete magánstola
1 viola-fehér magánstola
2 karing
1 öv.

XII. A szepesi egyházmegyében.

† *Bussocz:*

1 fehér miseruha
1 velum
4 vörös ministerruha
1 misekönyvállvány.

* *Hanusfalva: Jezerszko
filia részére:*

1 kehely
1 monstrancia

6 olfárgyertyatartó
1 burza
1 karing
1 öv.

- † *Hunfalva* :
 1 ünnepi fehér miseru-
 ruha
 1 fehér vecsernyepalást.
 † *Kolácsko* :
 1 fekete miseruha
 1 füstölő tömjéntartóval
 1 hármasszt. olajtartó
 1 kettes szt. olajtartó
 3 canontábla
 2 vörös ministerruha
 4 ministerkaring
 1 oltárterítő.

- * *Krempach* : a *Durstin-i filia részére* :
 1 cimborium
 1 vörös miseruha
 1 ciboriumköpenyke
 1 misekönyv
 1 karing.
 † *Lipto-Sz.-Miklos* :
 1 kehely és patena meg-
 aranyozása
 1 öröklámpa megezüstö-
 zése.
 † *Sztánkován* :
 1 szenteltviztartó hintőv

- 2 vörös ministerruha
 2 viola ministerruha
 4 ministering.

◦ *Thurdos* : Az *irgalmas nénék házikápolna részére* :

- 1 fekete miseruka
 1 fehér miseruha.
 1 misekönyv.

† *Topporc* :

- 2 oltárterítő
 1 karing
 1 öv.

XIII. A kassai egyházmegyében.

◦ *Abauj-Szepesi* : A *mater részére* :

- 1 viola vecsernyepalást
 1 misekönyvállvány
 1 alba
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 6 kéztörlő
 1 palla.

* *A bodolloi filia részére* :

- 1 fekete palást
 1 füstölő tömjéntartóval
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 6 kéztörlő
 1 palla
 1 karing.

◦ *Bárcza* : A *mater részére* :

- 2 álló tabernac. gyertya-
 tartó
 4 vörös ministerruha
 4 ministerkaring.

* *A zsebesi filia részére* :

- 1 viola vecsernyepalást
 1 velum
 1 misekönyv

- 1 gyászmisekönyv
 1 alba
 2 vállkendő
 2 corporale
 6 kehelytörlő
 1 öv.
 † *Bártfa* :
 1 vörös miseruha
 1 viola miseruha
 1 viola vecsernyepalást.

† *Ináncs* :

- 1 fekete miseruha.
 † *Kaproncza* :
 1 fehér miseruha
 4 gyertyatartó
 2 violu ministerruha
 1 karing
 1 ministerkaring
 2 vállkendő
 1 alba
 2 corporale
 6 kehelytörlő
 6 kéztörlő
 1 öv.

† *Koksó-Mindszent* :

- 1 tabernaculum
 2 tabernac. gyertyatartó
 1 fekete miseruha

- 1 velum
 1 alba
 1 oltárterítő
 2 tabernac. corporale.

† *Krivány* :

- 1 öröklámpa
 1 vörös miseruha
 1 fehér vecsernyepalást

◦ *S.-A.-Ujhely* : A *házi kápolna részére* :

- 1 öröklámpa
 1 fehér vecsernyepalást

* *Szinye* : *Szinye-Ujjalui filia részére* .

- 1 misekönyv
 1 gyászmisekönyv.

* *Kajathai filia részére* :

- 1 misekönyv
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 6 kéztörlő.

* *Lászkai filia részére* :

- 1 viola miseruha
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kéztörlő
 2 palla
 1 karing.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Váci-utca 46. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezeték, kutak, fürdőszoba, konyhabereendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

...Körmeneti lámpákat készítek...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

≡≡≡ **nagy sorsjátékot** ≡≡≡

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

— Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában» —

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó:

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára:

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromezernél több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz: 7

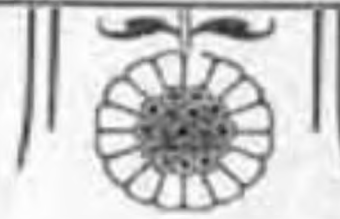
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József főg és Klotild főgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint hímzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

